

Ράδιο 30 | 900

έκδοση δρόμου της συνέλευσης
του πλάνου 30/900

Μάρτιος - Απρίλιος 2013

τεύχος #5

Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΟΛΕΣ
ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

30/900

πλάνο
30/900

Το **ράδιο 30/900** "εκπέμπει" στους δρόμους της Αθήνας από τη **συνέλευση του πλάνου 30/900**. Είμαστε μια συνέλευση εργατών και εργατριών (άλλοι έχουμε δουλειά κι άλλοι όχι) που βρεθήκαμε με σκοπό να κουβεντιάσουμε και να δράσουμε με αποκλειστικό μπούσουλα την υπεράσπιση των ανεξάρτητων συμφερόντων της τάξης μας. Βλέπουμε –και ζούμε– την κρίση πρώτα και κύρια σαν επίθεση των αφεντικών με σκοπό την υποτίμησή μας. Κόντρα σ' αυτή την υποτίμηση, επιμένουμε και θέτουμε ως ζωτικής σημασίας για την τάξη μας ένα αίτημα ανατίμησης: **μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 30 ώρες με ταυτόχρονη αύξηση του καθαρού βασικού μισθού στα 900 ευρώ**.

Όλα τα έξοδα τα πληρώνουμε απ' την τσέπη μας. Δεν έχουμε σχέσεις, και είμαστε εχθρικοί, με κόμματα, μίντια, μαφίες, εκκλησίες και κάθε άλλον τύραννο της ζωής μας. Όποιος και όποια βρει ενδιαφέρον σ' αυτά που γράφουμε, μπορεί να τα βγάλει φωτοτυπία και να τα μοιράσει εκεί που θα κρίνει. Επίσης μπορεί και να επικοινωνήσει μαζί μας, θα βρει το email όπως και περισσότερο υλικό στην ιστοσελίδα μας: **www.plano30900.gr**.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Το μεσημέρι του Σαββάτου 9 Μαρτίου μαζί με όσους και όσες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της συνέλευσης του πλάνου 30/900 διαδήλωσαμε στο κέντρο της Αθήνας για την υπεράσπιση του βασικού μισθού. Θελήσαμε με αυτό το κάλεσμα να μιλήσουμε και διαδηλώνοντας γι' αυτό που με επιμονή προπαγανδίζουμε στους δρόμους της πόλης εδώ και πάνω από δύο χρόνια: Ότι τα ντόπια αφεντικά, μικρά και μεγάλα, είναι αυτά που επωφελούνται από το τσάκισμα των μισθών, ότι η περίοδος της κρίσης είναι περίοδος ανελέητου πολέμου στην εργασία, και ότι μέσα σ' αυτήν την περίοδο είναι αναγκαίο περισσότερο από ποτέ εμείς οι εργάτες να βλέπουμε καθαρά ποιος είναι ο εχθρός μας, να αρνηθούμε το παραμύθι των «εκβιαστών δανειστών», να μιλήσουμε και να αγωνιστούμε για τα συμφέροντά μας.

Η διαδήλωση είχε ως συμβολικό στόχο τα γραφεία της ΓΣΕΒΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών Βιοτεχνών Εμπόρων Ελλάδας) στην Αθήνα, κι αυτή ήταν επίσης μια σαφής επιλογή από μεριάς μας. Από τη μία, μιλώντας εντελώς αντικειμενικά, η ΓΣΕΒΕΕ είναι το τυπικό όργανο εκπροσώπησης της συντριπτικής πλειοψηφίας των αφεντικών στην Ελλάδα. 8 στους 10 μισθωτούς εργάζονται σε μικρές ή μεσαίες επιχειρήσεις, ενώ αυτές οι τελευταίες αποτελούν το 99,2% του συνολικού αριθμού των επιχειρήσεων¹. Είναι βασικά αυτοί οι τύποι λοιπόν, οι «ψιλικατζίδες» στα προϊόντα ή στις υπηρεσίες, που τρίβουν τα χέρια τους από την κατρακύλα των μισθών, είναι αυτοί οι τύποι που μας αφήνουν απλήρωτους για μήνες και μας κλέβουν τα έτη. Και από την άλλη μεριά, αυτοί ακριβώς οι τύποι στο συλλογικό φαντασιακό της εργατικής τάξης σήμερα απολαμβάνουν την ασυλία των «θυμάτων της κρίσης», που υποτίθεται πως πλήττονται και υποφέρουν όσο και οι μισθωτοί. Και κατά συνέπεια, μέσα στην ιδεολογική σούπα που μαγειρεύει η αριστερά σε όλες τις εκφάνσεις της, η απάντηση στην κρίση βρίσκεται στη συμμαχία ανάμεσα σ' εμάς, τους εργάτες, και στα μικρά αφεντικά, απέναντι σε κακές κυβερνήσεις, κακούς δανειστές, γενικώς και αορίστως «καρχαρίες» που έχουν βάλει στο μάτι τον φτωχό ελληνικό λαό. Έχουμε εξηγήσει αλλού ότι αυτή η λογική των συμμαχιών είναι ακριβώς η επιβεβαίωση της μακρόχρονης ήττας μας ως τάξης, της αδυναμίας να δούμε αυτόνομα τα συμφέροντά μας μέσα στην άγρια περίοδο που διανύουμε, της ανικανότητας να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμή μας. Αλλά ο

καπιταλισμός δεν σταμάτησε, και η εργατική τάξη υπάρχει! Υπάρχουμε, συνεχίζουμε να κάνουμε τις διάφορες σκατοδουλειές τους με μειωμένους μισθούς, να δουλεύουμε 12 ώρες τη μέρα ή να είμαστε άνεργοι, συνεχίζουμε να είμαστε εμείς

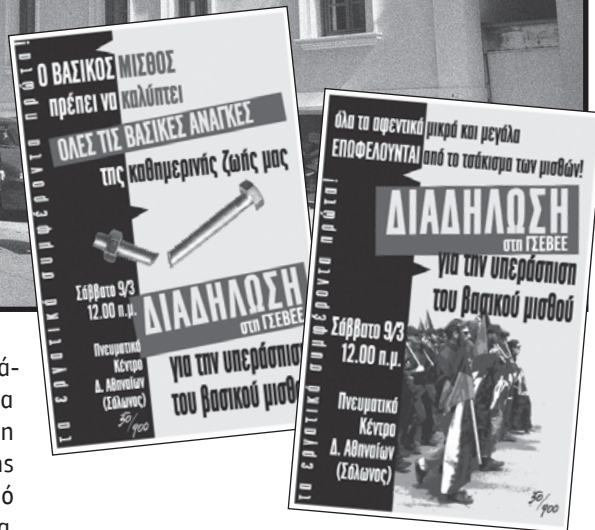
που παράγουμε τον πλούτο. Είμαστε εδώ, και καλά θα κάνουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι και ο εχθρός μας είναι εδώ.

Η διαδήλωση έγινε για την υπεράσπιση του βασικού μισθού. Έχουμε μιλήσει και θα μιλήσουμε πολύ ακόμα (δες και στη συνέχεια του εντύπου αυτού) για τη σημασία του βασικού μισθού στη διατήρηση της εργασίας και της ζωής μας ως εργατών και εργατριών. Έναν χρόνο πριν, στις 12 Φλεβάρη 2012, το ελληνικό κοινοβούλιο μείωσε με νόμο τον κατώτατο μηνιαίο μισθό από 751 ευρώ μεικτά, που ήταν με βάση την Εθνική Συλλογική Σύμβαση του 2010, σε 586 ευρώ (μείωση 22%) και 511 ευρώ (μείωση 32%) για τους νέους κάτω των 25 ετών. Αυτή ήταν μια κίνηση κομβικής σημασίας για τα αφεντικά, όχι μόνον επειδή τους έλυσε τα χέρια για μειώσεις σε όλους τους μισθούς, αλλά επειδή

1. Τα στοιχεία είναι από την ιστοσελίδα της ΓΣΕΒΕΕ, www.gsevee.gr.

θεσμοθέτησε ταυτόχρονα τη δυνατότητα του κράτους να καθορίζει το βασικό μισθό ανεξάρτητα από την, τυπική έστω, διαπραγμάτευση με τη ΓΣΕΕ ως συλλογικό όργανο εκπροσώπησης της εργατικής πλευράς. Οι ισχνές αντιδράσεις από τη μεριά των εργατών ήταν, όπως είναι πάντα, επίσης κομβικής σημασίας ως παρακαταθήκη αδυναμίας να καταλαβαίνουμε τι πραγματικά συμβαίνει εναντίον μας. Έως και το πρώτο τρίμηνο του 2013 το ελληνικό κράτος θα έπρεπε να καθορίσει και να ανακοινώσει έναν μηχανισμό υπολογισμού του βασικού μισθού που να τεθεί σε ισχύ από το 2014. Στα μέσα του Μάρτη πράγματι ο υπουργός εργασίας ανακοίνωσε αυτόν τον μηχανισμό, δηλώνοντας ταυτόχρονα, για να μην ανησυχήσουμε, ότι θα τεθεί σε ισχύ... το 2017. Καταργείται λοιπόν η διμερής διαπραγμάτευση εργοδοτών και ΓΣΕΕ, εμφανίζονται συμβούλια «βιτρίνα» από τα υπουργεία εργασίας και οικονομικών που θα προχωρούν σε διάλογο με τα εμπλεκόμενα μέρη, μπαίνουν στη μέση παράγοντες όπως το επίπεδο φτώχειας και ανεργίας, η παραγωγικότητα, η ανταγωνιστικότητα, ένας μυστηριώδης αλγόριθμος, και ιδού: μια πράξη υπουργικού συμβουλίου θα καθορίζει το ύψος του κατώτατου μισθού και ωρομισθίου. Από και πέρα το ίδιο το κράτος, ο εκπρόσωπος των αφεντικών, έχει τη δυνατότητα να παίξει αυτό το χαρτί του όπως θεωρεί καλύτερα: να καθυστερεί τη μια στιγμή, να τρομοκρατεί την επόμενη, να διαβεβαιώνει για μη περαιτέρω μείωση ή να διαρρέει πληροφορίες στα μήντια

για νέο κατρακύλισμα του μισθού τους επόμενους μήνες. Και φυσικά, την ίδια στιγμή, μέσω ειδικών προγραμμάτων μαθητείας, μείωσης της ανεργίας, κλπ, το ίδιο κράτος, ο εκπρόσωπος των αφεντικών, οργανώνει την παραπέρα υποτίμηση και τον εξευτελισμό της εργασίας².

Η διαδήλωση στη ΓΣΕΕ για την υπεράσπιση του βασικού μισθού στις 9 Μάρτη ήταν από μεριάς ταξικών συσχετισμών μια σταγόνα στον ωκεανό, αυτό το γνωρίζουμε πολύ καλά. Είμαστε όμως περήφανοι που διαδηλώσαμε οργανωμένα, δυναμικά και με αξιοπρέπεια γι' αυτά που πραγματικά έχουν σημασία. Δεν είμαστε αισιόδοξοι, κανείς δεν επιτρέπεται να είναι αισιόδοξος σ' αυτούς τους καιρούς. Είμαστε όμως πεισματάρηδες, και έχουμε τα μυαλά μας μέσα στα κεφάλια μας. Θα τα πούμε στο δρόμο!

2. Με πιο πρόσφατη εκδοχή αυτή της ανακοίνωσης προγραμμάτων «μαθητείας για αποφοίτους», αρχικά τεχνικών σχολών και αργότερα όλων. Οι απόφοιτοι θα παίρνουν 300 ευρώ το μήνα με μορφή υποτροφίας από το υπουργείο εργασίας, τα αφεντικά δεν θα πληρώνουν μία, η ασφάλιση θα παρέχεται από το υπουργείο μόνο για περίπτωση ατυχήματος, και για να πάρει κανείς τα 300 θα πρέπει να δουλεύει τουλάχιστον 20 μέρες κάθε μήνα για τουλάχιστον δύο μήνες.

ΔΥΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΕΙΔΗΣΗ

Τους περασμένους μήνες η συνέλευση του πλάνου 30/900 οργάνωσε με τον γενικό τίτλο «τα εργατικά συμφέροντα πρώτα» ένα διήμερο συζητήσεων στην Αθήνα. Η πρώτη μέρα (η συζήτηση έγινε στις 14 Γενάρη) ήταν αφιερωμένη στο θέμα της **μείωσης του βασικού εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας** -με ταυτόχρονη αύξηση του βασικού μισθού- από τις 40 στις 30 ώρες και της σημασίας της απέναντι σε καίρια ζητήματα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη σήμερα: ανεργία, αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, αντιφασισμός, αύξηση του χρόνου εκτός δουλειάς. Η δεύτερη μέρα (η συζήτηση αναβλήθηκε από τις 15 Γενάρη και έγινε τελικά στις 11 Φλεβάρη) ήταν αφιερωμένη στις επικρίσεις που έχει δεχτεί το πλάνο 30/900 και στις απαντήσεις που δίνουμε. Και επειδή οι επικρίσεις είναι συνήθως αριστερές προέλευσης, κυρίως θέλαμε μέσα από την εκδήλωση αυτή να τονίσουμε το πώς κάποιες **βασικές παραδοχές και ιδεολογήματα της αριστεράς δουλεύουν ενάντια στα εργατικά συμφέροντα**. Οι εισηγήσεις αυτού του διημέρου, καθώς και αποσπάσματα από τη συζήτηση που έγινε, θα κυκλοφορήσουν σύντομα σε μορφή μπροσούρας¹.

1. Το διήμερο αυτό των συζητήσεων θα γίνει και στη Θεσσαλονίκη στις 19 και 20 Απρίλη.

200% ΑΥΞΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 30 ΧΡΟΝΙΑ!

25% ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ!

ΑΠΟ ΤΙΣ 40 ΣΤΙΣ 30 ΠΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ!

ΕΠΕΙΔΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, ΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΥΞΗΜΕΝΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΓΙΝΕΙ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΕΡΟΙ.

30/900

25% ΑΝΕΡΓΙΑ!

25% ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ!

ΑΠΟ ΤΙΣ 40 ΣΤΙΣ 30 ΠΡΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΑΓΩΘΟΥΜΕ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ...

ΜΕ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ!

30/900

Από μία διαβολική σύμπτωση, στις 11 Φλεβάρη, τη μέρα που συζητούσαμε το δεύτερο θέμα μας, εμφανίστηκε στο διαδίκτυο -με τον αέρα του σημαντικού- η εξής είδηση:

Γερμανία: επιστήμονες και πολιτικοί ζητούν 30ωρο εργασίας.

Εκατό εκπρόσωποι της επιστήμης, του συνδικαλισμού και του πολιτικού κόσμου στη Γερμανία απαιτούν σε διακήρυξή τους που δημοσιεύεται στην εφημερίδα *Tagesszeitung* (taz) του Βερολίνου την καθιέρωση της εβδομάδας εργασίας των 30 ωρών, χωρίς μισθολογικές απώλειες... Το κοινωνικό υπόστρωμα του μανιφέστου είναι η **υψηλή ανεργία** στην Ευρώπη... «Μια υπερπροσφορά εργατικών χεριών στις αγορές εργασίας οδηγεί σε πτώση των μισθών», αναφέρουν οι «100» στη διακήρυξή τους και προσθέτουν ότι δεν επιτρέπεται να επωμίζονται τα βάρη της κρίσης οι μισθωτοί, που αποτελούν την πλειονότητα του πληθυσμού, καθώς και οι άνεργοι... Το σχέδιο που προτείνουν οι «100» προβλέπει τη σταδιακή καθιέρωση της εβδομάδας των 30 ωρών σε έναν χρονικό ορίζοντα κάποιων ετών. Οι υπογράφοντες αναμένουν σαφή αύξηση της παραγωγικότητας, την οποία θα καρπωθούν οι εργαζόμενοι προκειμένου να διασφαλιστεί η εξίσωση μισθού...

Μάλιστα ο καθηγητής Χάιν-Γιόζεφ Μπόντρουπ απευθύνει έκκληση στην Ομοσπονδία Γερμανικών Συνδικάτων (DGB) να ξεκινήσει μια στοχευμένη εκστρατεία στην κατεύθυνση της μείωσης του χρόνου απασχόλησης. (tvxs.gr, 11/2/2013)

Απ' ό,τι αποδείχτηκε με ένα γρήγορο ψάξιμο, οι 100 που υπέγραψαν το μανιφέστο δεν ήταν όποιοι κι όποιοι: Ανάμεσά τους υπήρχαν επιφανείς πολιτικοί (μία από τις προέδρους καθώς και η αντιπρόεδρος του κόμματος Die Linke - οι ευρωαριστεροί Γερμανοί με εκλογικό ποσοστό περίπου 10%), καθηγητές πανεπιστημίων και συνδικαλιστές.

Ομολογουμένως εμείς οι περιθωριακοί του «πλά-νου 30/900» στην αρχή χαρήκαμε. Όχι επειδή θα πρέπει να έχει κανείς σε εκτίμηση τους γερμανούς διανοούμενους της αριστεράς, αλλά γιατί έχουμε φάει τέτοια υπονόμευση και σπέκουλα στα καθ' ημάς, έχουμε ακούσει τόσες φορές «μα τι μαλακίες είναι αυτά που λέτε», που όσο να' ναι καμιά φορά κλονίζεται η υγεία μας... Και είναι κάπως ενθαρρυντικό να ανακινείται το θέμα στην Ευρώπη, με έναν τρόπο καταρχάς τόσο βροντερό. Άσε που θα περίμενε κανείς με ενδιαφέρον να δει τι διάολο θα πουν εδώ οι διάφοροι εκπρόσωποι των εργατών για το ζήτημα.

Τζάμπα η χαρά μας! Πρώτα απ' όλα το ζήτημα θάφτηκε πανευρωπαϊκώς και παγκοσμίως. Δεν είδαμε να ανοίγει κανένας σοβαρός διάλογος πάνω στο μανιφέστο των 100, και στο διαδίκτυο εμφανίστηκαν χαμηλού επιπέδου επικρίσεις του τύπου «αυτά είναι μαρξιστικά και παλιακά» ή κάπως αγχωμένες διευκρινίσεις ότι οι 100 «μιλάνε αποκλειστικά και μόνο για τη Γερμανία». Απ' ό,τι μάθαμε, ο δημόσιος διάλογος για το θέμα δεν συνεχίστηκε ούτε στην ίδια τη Γερμανία. Στη δε Ελλάδα το ζήτημα θάφτηκε ακόμα πιο βαθιά. Σε διάφορα sites η είδηση διανθίστηκε με εθνικιστικές απδίες του τύπου «οι Γερμανοί ζητούν 30ωρο... ενώ

θα δουλεύουν φθηνά οι σκλάβοι του νότου». Άλλα αναπαρήγαγαν απλώς την είδηση από το tvxs.gr σε λίγες γραμμές. Οι εφημερίδες τα ίδια. Οι διάφοροι εκπρόσωποι των εργατών δεν αισθάνθηκαν καμιά ανάγκη να πουν τίποτα για το ζήτημα².

Καλά, δεν πειράζει κιόλας. Δεν στεναχωρηθήκαμε. Είναι προφανές πως το ζήτημα της μείωσης του χρόνου εργασίας, όπως και το ζήτημα του βασικού μισθού, είναι πολύ σημαντικά από ταξική σκοπιά για να απασχολήσουν στα σοβαρά τους «φίλους της εργατικής τάξης». Τα δε αφεντικά το ξέρουν αυτό καλά.

2. Ασχέτως του συγκεκριμένου θέματος με τους γερμανούς, εξαίρεση στη σιωπή των συνδικάτων στην Ελλάδα σχετικά με το ζήτημα της μείωσης του χρόνου εργασίας με αύξηση του μισθού είναι ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής. Με απόφαση της

Γενικής Συνέλευσης στις 10/3/2013, ο Σύλλογος ανάμεσα σε άλλα διεκδικεί από 1/1/2013 κατώτερο βασικό μισθό 900 ευρώ (καθαρά) και 30 ώρες εβδομαδιαίας εργασίας, καλώντας σε απεργία στον κλάδο στις 23 Μαΐου (<http://bookworker.wordpress.com/>).

LOSING GROUND

Πόσος είναι ο βασικός μισθός; Το ερώτημα αυτό, στην Ελλάδα της προ-κρίσης εποχής, έμοιαζε να μην αφορά σχεδόν κανέναν. Είτε γιατί -σαν «ειδικευμένος», σαν «παλιός», σαν «δημόσιος υπάλληλος»- έπαιρνε παραπάνω και άρα τι-με-νοιάζει-εμένα, είτε γιατί σπούδαζε και τάζε ατομικές φιλοδοξίες βολέματος και καριέρας, είτε γιατί έπαιρνε μεν τον βασικό, αλλά την έβλεπε νέος και ωραίος και τρέντυ τύπος απαλλαγμένος από τη «μιζέρια» της κουβέντας για τα εργασιακά ζητήματα. Δανείζανε και οι τράπεζες, τσόνταρε και η οικογένεια, όλα οκ! Ανεμελιά, παραμύθιασμα και καταναλωτικός ψυχαναγκασμός...

Ο βασικός μισθός είναι σήμερα 476 ευρώ καθαρά (440 για τους κάτω των 25) και, με τον πλέον βίαιο τρόπο, οι περισσότεροι πια έχουν μάλλον καταλάβει ότι κατά κάποιον (αλλά ποιον ακριβώς; -εδώ είναι το θέμα μας!) τρόπο τους αφορά: Από τη μια μεριά γιατί η πραγματικότητα σε όλες τις δουλειές έδειξε καθαρά αυτό που λίγοι έμπαιναν στον κόπο να σκεφτούν προηγουμένα, ότι δηλαδή το ύψος του βασικού μισθού του ανειδίκευτου λειτουργεί ως βάση υπολογισμού ΟΛΩΝ των μισθών (και του επιδόματος ανεργίας, ακόμα και των συντάξεων με πιο έμμεσο τρόπο)- κι από την άλλη μεριά γιατί με την κατάργηση επιδομάτων και κλαδικών συμβάσεων όλο και περισσότεροι αμείβονται πλέον με όρους «ανειδίκευτου».

Η κρίση δεν μας έκανε «φτωχότερους». Η κρίση μας έκανε (επιτρέψαμε να μας κάνει!) καταρχήν ΦΤΗΝΟΤΕΡΟΥΣ ΣΑΝ ΕΡΓΑΤΕΣ. Είτε έχουμε δουλειά είτε ψάχνουμε. Είτε παίρνουμε τον βασικό είτε κάτι παραπάνω. Είτε είμαστε άντρες, γυναίκες, νέοι ή μεγαλύτεροι. Στην Ελλάδα -και σε όλον τον κόσμο- αυτό είναι το ουσιαστικό πρόσωπο της κρίσης, ο πραγματικός εκθρόνος που έχουμε να παλέψουμε όσοι περιμένουμε να ζήσουμε από τη δουλειά μας: Η υποτίμηση της εργασίας. Όχι του καθενός ατομικά, αλλά όλων μας μαζί ΣΑΝ ΤΑΞΗ.

Δυστυχώς -και κανένας μας δεν είναι γι' αυτό άμοιρος ευθυνών, έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που αυτό το «σαν τάξη» σήμαινε κάτι για μεγάλο μέρος των εργατών σ' αυτήν εδώ τη χώρα. Δυστυχώς, ακόμα και τώρα, ένα σωρό ιδεολογικοί και ψυχοσυναισθηματικοί δαίμονες εμποδίζουν να κοιτάξουμε τις ζωές και την πραγματικότητά μας με την διανοητική ψυχρότητα και την (αντ)αγωνιστική ζεστασιά που μας αξίζει.

Τα αφεντικά μας, αφού φαγώθηκαν για κάνα δυο δεκαετίες να μας κάνουν να σκεφτόμαστε σαν «συνεργάτες» τους και ευτυχείς καταναλωτές, τώρα με όλους τους τρόπους μας σπρώχνουν να δούμε τους εαυτούς μας σαν κακομοίρηδες, σαν φοβισμένους και απομονωμένους μεταξύ μας υποψήφιους άνεργους.

Δεν ήμασταν και δεν είμαστε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Είμαστε η πλειοψηφία των κατοίκων αυτού του πλανήτη που δουλεύουμε -ή ψάχνουμε να δουλέψουμε- δημιουργώντας τα κέρδη τους με αντάλλαγμα έναν μισθό. Και ο μισθός αυτός πρέπει να ανταποκρίνεται στις βασικές, τουλάχιστον, ανάγκες μας!

Επαναλαμβάνουμε: Ο ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ! Κι αν όλοι κι όλες ξέρουμε πως τα 400 και τα 500 και τα 600 ευρώ τον μήνα καθόλου δεν μας φτάνουν γι' αυτές μας τις ανάγκες, ε, τότε πρέπει ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΜΕ ΑΠ' ΑΥΤΟ. Να μιλήσουμε, να διαδηλώσουμε, να οργανωθούμε και να παλέψουμε, να συγκρουστούμε γι' αυτό. Όλοι μαζί, χωρίς διαχωρισμούς. Για το κοινό μας δίκιο και συμφέρον. Για την υπεράσπιση της τιμής (της τιμής σαν χρήμα, αλλά και σαν αξιοπρέπεια και σεβασμό) της εργασίας μας.

Αλλιώς θα 'χουμε δεχτεί και συμφωνήσει μια κατάσταση υποτίμησης όχι μόνο οικονομικής, αλλά, να το πούμε έτσι, «υπαρξιακής». Θα 'χουμε δεχτεί και συμφωνήσει ότι είναι εντάξει να δουλεύουμε για τα αφεντικά (και την «εθνική οικονομία»...) χωρίς να μας χρωστάνε εξ ορισμού τίποτα, άμα λάχει και τζάμπα -ή σχεδόν. Θα 'χουμε δεχτεί και συμφωνήσει ότι η δουλειά μας δεν είναι ώρες και ενέργεια απ' τη ζωή μας απ' την οποία κάποιοι κερδίζουν, αλλά «απασχόληση», που μας κάνουν και χάρη που μας την παρέχουν· και ότι ο μισθός δεν είναι αντίστοιχα το αντίτιμο που αναγνωρίζεται (πάντα λειψό...) για την εργατική μας δύναμη, αλλά κάποια μορφή «φιλοδωρήματος».

Η συζήτηση -και ο αγώνας- για τον μισθό δεν ήταν ποτέ για την εργατική τάξη ένα ξερό ζήτημα «λεφτών». (Ακριβέστερα: όποτε έγινε αντιληπτό σαν τέτοιο ενείχε εξαρχής την προετοιμασία του διαχωρισμού και της ήττας). Ήταν πάντα πρωταρχικά ζήτημα σχέσεων, ζήτημα διαρκούς αναμέτρησης με τα αφεντικά και προσδιορισμού με όρους συλλογικής δύναμης των όρων της εκμετάλλευσης. Και μαζί, ζήτημα υπεράσπισης από την μεριά της τάξης των όρων της αξιοπρεπούς διαβίωσης και αναπαραγωγής της. Έτσι όπως Η ΙΔΙΑ την εννοούσε και την απαιτούσε. Για όλους και όλες.

Πώς εννοούμε λοιπόν οι εργάτες στην Ελλάδα σήμερα τις βασικές μας ανάγκες; Και πώς (δεν) τις καλύπτουμε; Και πώς (δεν) οργανωνόμαστε για να τις καλύπτει στον καθένα ένας μισθός; Ή θα βρούμε το θάρρος να αναμετρηθούμε με αυτά τα ερωτήματα και να πράξουμε επιτέλους αναλόγως ή θα συνεχίσουμε (με προσευχές και κατάρτες) να βουλιάζουμε στην δίχως πάτο υποτίμηση της ζωής και της νοημοσύνης μας.

Τον Γενάρη του 2012, κι ενώ ήδη συζητιόταν η απόφαση της κυβέρνησης για κουτσούρεμα του βασικού μισθού –που τελικά πέρασε σχεδόν αναίμακτα από πλευράς ουσιαστικών εργατικών αντιδράσεων στις 12 φλεβάρη, η συνέλευση του πλάνου 30/900 οργάνωσε στην Αθήνα συγκέντρωση-συζήτηση με γενικό τίτλο «Να βάλουμε στο κέντρο της μάχης τον μισθό και τον χρόνο εργασίας σαν την εργατική απάντηση στην κρίση»¹. **Το απόσπασμα που ακολουθεί δημοσιεύεται εδώ με σκοπό να εξηγήσουμε κάπως καλύτερα**

ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ και ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

ΓΙΑ ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ ΜΙΛΑΜΕ ΟΤΑΝ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

[...] Ποιες είναι λοιπόν αυτές οι βασικές ανάγκες σήμερα; Κρατάμε κατά νου την φιγούρα του 18χρονου/της 18χρονης, που δεν έχουν άλλες υποχρεώσεις (ας πούμε ένα παιδί) για να δούμε ποια είναι η πραγματική βάση των χρηματικά μεσολαβημένων αναγκών.

Λέμε λοιπόν, ότι αυτός ο ανειδίκευτος/η, με τον μισθό του/της θα πρέπει να καλύπτει τα εξής:

- α) Να μπορεί να φύγει απ' το πατρικό σπίτι, και να μείνει αλλού, μόνος/μόνη ή με φίλους. Οπότε
- α2) Να μπορεί να επιπλώσει και να συντηρήσει ένα χωριστό νοικοκυριό, με σταθερά έξοδα ενοικίου, ρεύματος, θέρμανσης, τηλεπικοινωνιών.
- β) Να μπορεί να αγοράζει κάποια ρούχα, όχι με καταναλωτική μανία, όχι υποχρεωτικά ακριβές φίρμες, οπωσδήποτε όμως να ντύνεται σύμφωνα με τα γούστα του/της.
- γ) Να μπορεί να κάνει νυχτερινή έξοδο σε μπαρ ή φαγάδικο μια φορά την εβδομάδα τουλάχιστον.
- δ) Να μπορεί να πάει σε μια συναυλία, σε ένα σινεμά ή σε ένα θέατρο μια φορά το μήνα τουλάχιστον.
- ε) Να μπορεί να αγοράζει βιβλία.
- στ) Να μπορεί να έχει και να συντηρεί ένα δικό του δίκυκλο μέσο μεταφοράς, ένα παπί.
- ζ) Να μπορεί να κάνει διακοπές με σκηνή τουλάχιστον 3 βδομάδες το χρόνο.
- η) Να μπορεί να κάνει ένα ταξίδι εκτός συνόρων μια φορά τον χρόνο.
- θ) Να μπορεί να κάνει δώρα στα αγαπημένα του πρόσωπα.
- ι) Μετά από όλα αυτά να απομένει και κάποιο περισσευμα ώστε συν τω χρόνω να μπορεί να ανιτιμετωπίσει έκτακτα έξοδα χωρίς να καταφύγει στο ταμείο της οικογένειας.

1. Το πλήρες κείμενο της εισήγησης γι' αυτή την εκδήλωση μπορεί κάποιος να το βρει στην ιστοσελίδα μας (http://www.plano30900.gr/Pdf/20120130_vasikos_misthos.pdf).

Σε όποιον πει πως «αυτά είναι λίγα» θα πούμε ότι δεν κάνουμε ασκήσεις ύφους ούτε επίδειξη όρεξης. Θα πούμε επίσης ότι υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες, όχι μόνο 18χρονοι αλλά και 30χρονοι, που ενώ δουλεύουν δεν μπορούν να κάνουν ούτε τα μισά απ' αυτά! Συνεπώς το ζητούμενό μας δεν είναι ο μαξιμαλισμός της απεριόριστα ευτυχισμένης ζωής (που, άλλωστε, δεν εξαρτιέται μόνο απ' το χρήμα...) αλλά ο προσδιορισμός των βασικών αναγκών. Εκείνων δηλαδή που όταν η ικανοποίησή τους δεν είναι εφικτή, η ζωή γίνεται μίζερη.

Σε όποιον πει, αντίθετα, ότι «αυτά είναι πολλά - δεν βλέπεται τι γίνεται;» θα πούμε ότι δεν μπορεί να γίνει η μιζέρια και η συμπίεση στοιχειωδών αναγκών το μέτρο μας. **Θεωρητικά μπορεί κανείς να ζήσει με ένα καρβέλι ψωμί και ένα μπουκάλι νερό την ημέρα και μια αλυσίδα στο πόδι. Αλλά δεν είναι αυτό που θα ονομάζαμε βασικές ανθρώπινες ανάγκες.**

Σε κάθε περίπτωση τα πιο πάνω είναι η γενική λίστα των βασικών αναγκών που, μεσολαβημένες στην ικανοποίησή τους απ' το χρήμα, θα έπρεπε να καλύπτει σήμερα ο βασικός μισθός. Και είναι σ' αυτή τη βάση που υπολογίσαμε ότι αυτός ο βασικός μισθός δεν μπορεί να είναι χαμηλότερος από 900 ευρώ (καθαρά).

Όμως, σημαντικότερο απ' το τι υπολογίζουμε, είναι ότι ο βασικός μισθός, ο μισθός του ανειδίκευτου, και πάλι δεν είναι απλά και μόνο λεφτά. Είναι σχέσεις. **Μπορεί, άραγε, να υπολογίσει κανείς το κόστος, την ζημιά που υφίστανται**

εκατοντάδες χιλιάδες νεαροί και νεαρές που θα ήθελαν, θα χρειάζονταν να φύγουν απ' το σπίτι τους, για το καλό της ζωή τους, και παρότι δουλεύουν αυτό είναι αδύνατο; Μπορεί, άραγε, να υπολογίσει κανείς τι σημαίνει για τις σχέσεις τους αυτή η επιβεβλημένη μισθολογικά - δηλαδή εντελώς καπιταλιστικά - κλεισούρα; Μπορεί, άραγε, να υπολογίσει κανείς τα βάρη και την μαυρίλα που συσσωρεύονται σε εκατομμύρια ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή τ' αφεντικά αποφάσισαν ότι ο τωρινός κατώτατος μισθός για τους κάτω των 25 ανειδίκευτους και για 40 ώρες δουλειάς την εβδομάδα θα είναι 500 ευρώ;

Είναι ολοφάνερο ότι ακόμα και το να υπερασπιστεί κανείς σήμερα τόσο την ποιότητα και την αξιοπρέπεια των βασικών αναγκών του όσο και την ποιότητα και την αξιοπρέπεια των καθημερινών κοινωνικών του σχέσεων, σημαίνει ότι πρέπει να αναδείξει - και μάλιστα μαχητικά, διαφορετικά δεν γίνεται - το θέμα του βασικού μισθού. Εκτός εάν πρόκειται να περάσουμε σε άυλες καταστάσεις ζωής...

ΠΟΣΟ ΕΡΓΑΤΗΣ ΕΙΣΑΙ;

Κανονικά η ερώτηση είναι λάθος διατυπωμένη (σαν το «πέθανε πολύ;»). Ή είσαι ή δεν είσαι. Όμως το να είναι κάποιος εργάτης δεν εξαρτάται μόνο από τη θέση που έχει στην παραγωγική διαδικασία. Χρειάζεται να έχει και την αντίστοιχη ταξική συνείδηση. Το κουίζ που ακολουθεί είναι μια ευγενική (λέμε τώρα) προσφορά στους αναγνώστες του «ράδιο30/900» και δίνει τη δυνατότητα να αναρωτηθεί (ή και να ξεκαθαρίσει) κανείς τι «μέρος του λόγου είναι», ποιοι είναι οι εκθροί του και με ποιους συμπορεύεται. Προσοχή! Δεν

είναι τεστ ψυχολογίας. Τόσες και τόσες παπαριές μας πλάσσουν σαν αντίδοτο στην κρίση όπως «καλή ψυχολογία», «να βρούμε τον αληθινό εαυτό μας» και «να ψάξουμε τις λύσεις μέσα μας». Η αντιμετώπιση της κρίσης δεν είναι ατομικό θέμα. Ούτε και η προέλευσή της. Απάντησε με το χέρι στην καρδιά και καλή επιτυχία!

1. Ποιοι παίρνουν τις αποφάσεις που αφορούν τα εργασιακά θέματα στην Ελλάδα;

A. Η τρόικα, **B.** Οι μασόνοι, **Γ.** Τα ντόπια αφεντικά, **Δ.** Οι εβραίοι, **Ε.** Οι γερμανοί

2. Το κεντρικό θέμα που σε απασχολεί είναι:

A. Η κατάργηση των μνημονίων, **B.** Το δίλλημα ευρώ ή δραχμή, **Γ.** Η ανατίμηση της εργασίας

3. Διέξοδος από την κρίση μπορεί να δοθεί από:

A. Έναν ηγέτη παντελονάτο, **B.** Αριστερή κυβέρνηση (ή έστω συριζα...), **Γ.** Εργάτες αυτοοργανωμένους με καθαρό μυαλό

4. Φαντασιώνεσαι ότι το παιδί σου θα γίνει:

A. Αϊνστάιν, **B.** Σκλεναρίκοβα, **Γ.** Εργατάκι ζόρικο με καρδιά, **Δ.** Μάστερ σεφ, **Ε.** Ο Γιώργος ο Κούδας

5. Οι μετανάστες είναι:

A. Άλλοι καλοί και άλλοι εγκληματίες, **B.** Φτωχοί άνθρωποι αλλά ήρθαν πολλοί, **Γ.** Ταξικά μας αδέρφια χωρίς συζήτηση

6. Η ανεργία μειώνεται:

A. Με νέες επενδύσεις σε ένα επιχειρηματικό ελκυστικό περιβάλλον, **B.** Με απέλωση των μεταναστών, **Γ.** Με μείωση του βασικού ωραρίου και αύξηση βασικού μισθού

7. Ποια κατάσταση θα χαρακτήριζες καλύτερη;

A. Μπάτσος, **B.** Σεκκιουριτάς, **Γ.** Άνεργος, αγράμματος και άσχημος, **Δ.** Παπάς

8. Ποια φιγούρα σου φαίνεται πιο γελοία;

A. Ο караγκιόζης φούρναρης, **B.** Ο караγκιόζης γιατρός, **Γ.** Στέλεχος με τζιπ, σκάφος, εξοχικό

9. Ποιοι πλήττονται κυρίως από την κρίση;

A. Οι εργάτες, **B.** Ο λαός, **Γ.** Η χώρα, **Δ.** Τα μικρομάγαζα, **Ε.** Ο φούφουτος, **ΣΤ.** Το κκε

10. Οι περισσότεροι εργάτες στον ελληνικό ιδιωτικό τομέα έχουν αφεντικό:

A. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία μικροαφεντικό, **B.** Αυτοδημιούργητο βιοπαλαιστή που βλέπει τους κόπους μιας ζωής να γίνονται στάχτη, **Γ.** Τον εαυτό τους

11. Το αφεντικό ζητάει ευγενικά να του φτιάξεις έναν καφέ. Εσύ:

A. Του φτιάχνεις ανόρεχτα 'να γκαφέ, **B.** Του φτιάχνεις καφεδιά σπέσιαλ γιατί κατά βάθος είναι καλός άνθρωπος, **Γ.** Του φτιάχνεις καφεδιά σπέσιαλ για να μη στραβώσει, **Δ.** Φτιάχνεις τον τέλειο καφέ για να μην υποψιαστεί αυτό που έριξες μέσα (ας τον έφτιαχνε μόνος του, χεράκια έχει)

12. Σε πλησιάζει κάποιος που έχει χαθεί να ρωτήσει ευγενέστατα για το δρόμο. Παρατηρείς ότι φοράει κονκάρδα με την ελληνική σημαία. Τότε:

A. Του δείχνεις τη σωστή κατεύθυνση γιατί είναι ηλίθιος και τον λυπάσαι, **B.** Τον στέλνεις αλλού, **Γ.** Τον στέλνεις εντελώς αντίθετα προς το πλησιέστερο στέκι ορκισμένων αντιφασιστών

13. Ποια κατά τη γνώμη σου είναι η πιο υγιής και ενδεδειγμένη αντίδραση των εργατών σήμερα για τη βελτίωση της θέσης τους;

A. Η λαοθάλασσα τύπου «αγανακτισμένοι» και «γσεε» στο Σύνταγμα με τα σχετικά μπάχαλα ή χωρίς, **B.** Η μαζική δημιουργία μικρών συμμετοχικών επιχειρήσεων, **Γ.** Η συγκρότησή τους γύρω από δύο - τρία ξεκάθαρα κομβικά αιτήματα

14. Πολλά ακούγονται για το δήθεν «ξεπούλημα της χώρας». Εσύ ποια θα προτιμούσες να είναι η μητρική γλώσσα του εργοδότη σου;

A. Ελληνικά, **B.** Κυπριακά, **Γ.** Γερμανικά, **Δ.** Κινέζικα, **Ε.** Ποδανά, **ΣΤ.** Ρε δε μπα να 'ναι και παντομίμα, τι με νοιάζει εμένα;

15. Όταν ο εργοδότης προσλαμβάνει έναν εργάτη/εργάτρια το κάνει:

A. Για να δώσει δουλειά σε κάποιον που την έχει ανάγκη, **B.** Γιατί προσδοκά κέρδος, άσχετα αν πέσει μέσα ή έξω στους υπολογισμούς του, **Γ.** Για την ψυχή της μανούλας του, **Δ.** Από καθαρό βίτσιο

Η διαβάθμιση στο σχολιασμό είναι ενδεικτική. Παρόλ' αυτά θεωρούμε ότι σε γενικές γραμμές είμαστε μέσα...

0 σωστές απαντήσεις: Συχαρητήρια. Είσαι η μετενσάρκωση του Θου Βου. Δε σου λέμε τίποτα γιατί δε θα καταλάβεις γρι.

1-4 σωστές: Κακώς έπεσε στα χέρια σου αυτό το έντυπο. Επειδή το γράφουμε μόνοι μας και το τυπώνουμε ρεφενέ, δώσ' το τουλάχιστον πουθενά αλλού που θα το εκτιμήσουν και τράβα να ανοίξεις κάνα μαγαζί.

5-8 σωστές: Με τηλεόραση, σχολείο, εκκλησία, οικογένεια, φουλ κατήκηση μικροαστισμού και σύγχυση εικόνων και νοημάτων, πάλι καλά. Να θυμάσαι ότι αν υπάρχει ένα ύψιστο ιδανικό αυτό δεν είναι η πατρίδα αλλά η μπέσα.

9-12 σωστές: Έχεις ξεκαθαρίσει κάποια βασικά αλλά το άγχος των υποχρεώσεων κάνει το μυαλό σου να θολώνει. Μην το ψάχνεις, είσαι εργάτης. Προσπάθησε να σκέφτεσαι και ως τέτοιος και κυρίως πρόσεχε αυτούς που δηλώνουν «φίλοι» μας (κόμματα και όχι μόνο).

13-14 σωστές: Καταλαβαίνεις σε τι κόσμο βαδίζεις και δε σε παραμυθιάζουν οι «σοφοί», οι σωτήρες και οι μπουρδες περί «ανταγωνιστικότητας». Φέρεις τη θέση σου, σιχαίνεσαι τους ρουφιάνους. Πιθανό να δραστηριοποιείσαι πολιτικά και κοινωνικά. Αν έρθεις στη συνέλευση του πλάνου ή στις εκδηλώσεις μας θα αναρωτηθείς γιατί δεν το έκανες νωρίτερα. Ψηλά το κεφάλι, δεν είσαι μόνος/μόνη.

Καμμία λάθος απάντηση: Γεια σου ρε αδέρφι! Έχεις κρυστάλλινη εργατική συνείδηση, γουστάρεις δρόμο αλλά και διαβάξεις. Αισθάνεσαι με την καρδιά και σκέφτεσαι με το μυαλό (και όχι ανάποδα). Τα υπόλοιπα από κοντά. Έλα να μας βρεις!

10, 100, 1000άδες ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ!

Πολύς λόγος έγινε από τον Δεκέμβριο και μετά για το θέμα των καταλήψεων. Πολλά γράφτηκαν και σχολιάστηκαν από τα κοράκια των μμε, βάζοντάς το στο επίκεντρο του δημόσιου λόγου. Και, φυσικά, ακόμα περισσότερα έγιναν από τη δημόσια τάξη. Τώρα που το θέμα- προσωρινά μάλλον- έχει καταλαγιάσει, βρήκαμε σκόπιμο σαν συνέλευση του πλάνου 30/ 900 να γράψουμε δυο λόγια πάνω στην πρακτική της κατάληψης. Θα αναρωτηθεί ίσως κάποιος πώς ένα τέτοιο θέμα αφορά μια συνέλευση που, τα τελευταία δυόμισι χρόνια περίπου, προσπαθεί με όσα μέσα διαθέτει να βάλει στο επίκεντρο την ανατίμησή μας σαν εργάτες με βάση δυο κύριους άξονες: την αύξηση του μισθού και την μείωση του χρόνου εργασίας. Ε, λοιπόν, από τη στιγμή που η κατάληψη ενός χώρου για λόγους στέγασης και όχι μόνο ήταν και θα είναι ένα καθαρό εργαλείο της εργατικής τάξης, τότε μας αφορά και με το παραπάνω!

Δε θα κουραστούμε ούτε στιγμή να λέμε πως αυτό το βασικό αίτημα που υπήρξε πάντοτε και παντού ένα ξεκάθαρος προσανατολισμός για τους εργάτες και τις εργάτριες, είναι ένα βασικό θεμέλιο για την υπεράσπιση των αυτοτελών μας συμφερόντων και αφορά πρώτα απ' όλα την ζωή μας. Ο μισθός μας θα πρέπει να καλύπτει τις βασικές μας ανάγκες. Όσο τα αφεντικά μας θα πιέζουν να δουλεύουμε περισσότερο και να πληρωνόμαστε αν γίνεται και καθόλου, εμείς θα πρέπει να απαιτούμε, με όποιο κόστος, να δουλεύουμε λιγότερο και να πληρωνόμαστε περισσότερο. Όπως θα δείτε σε αυτό το τεύχος θελήσαμε να θυμίσουμε έναν κατάλογο -που πρωτοπαρουσιάσαμε πέρσι με αφορμή μια ανοιχτή εκδήλωση για το θέμα του μισθού- αυτών που θεωρούμε βασικές ανάγκες για τη ζωή κάποιου που δουλεύει και ζει από τη δουλειά του. Και είναι κάτι στο οποίο δε θα πρέπει να επιτρέπουμε εκπτώσεις.

Μια από τις βασικότερες ανάγκες είναι αυτή της στέγασης. Τα επιχειρήματα για να την υπερασπιστούμε περιττεύουν. Το μεγαλύτερο μέρος του μισθού μας σήμερα έρχεται να καλύψει αυτήν την ανάγκη. Ενοίκιο, λογαριασμοί, κοινόχρηστα κ.λ.π. αποτελούν πάγια έξοδα για τον καθένα μας. Μέσα σε αυτά προσθέτουμε και όλα τα άλλα έξοδα ενός νοικοκυριού. Όποιος δουλεύει θα πρέπει να είναι σε θέση, μέσω του μισθού του, να μπορεί να ανταπεξέλθει σε αυτό το βασικό κομμάτι αναγκών της καθημερινότητάς του. Τα τελευταία χρόνια, με αφορμή την οικονομική κρίση και τον τρόπο που την διαχειρίζονται τα αφεντικά, αυτή η ανάγκη τείνει όλο και περισσότερο να πάψει να θεωρείται αυτονόητη. Πολλοί εργάτες, διαφόρων ηλικιών, αναγκάστηκαν να γυρίσουν στην πατρική εστία, ακόμα κι αν είχαν δική τους οικογένεια, κι ακόμα περισσότεροι, κυρίως νέοι, δεν τολμούν ούτε να σκεφτούν το

ενδεχόμενο να πιάσουν το δικό τους σπίτι είτε γιατί ο μισθός δε φτάνει είτε γιατί είναι άνεργοι. Είναι λοιπόν καταδικασμένοι σ' αυτήν την κατάληψη του να είσαι 30, 35 ακόμα και 40 και να ζεις με τους γονείς σου; **Άνθρωποι στοιβαγμένοι σε τριάρια απ' τη μια και πολλά άδεια και ανοίκιαστα σπίτια απ' την άλλη.**

Κι όμως κάποιον, που δεν είχαν κανένα περιθώριο, πουθενά για να γυρίσουν, έδειξαν το δρόμο εδώ και καιρό κι ας κάνουμε πως δεν το πήραμε χαμπάρι. Εκατοντάδες μετανάστες διάλεξαν το δρόμο της κατάληψης. Πολλές φορές κατά δεκάδες. Και έδωσαν ζωή σε σπίτια παρατημένα και ανεκμετάλλευτα. Ποιος θα πει ότι αυτό δεν είναι τουλάχιστον δίκαιο. Ποιος θα διαφωνήσει. Μόνο κάποιος που έχει συμφέρον από αυτό. Κάποιος που έχει στην ιδιοκτησία του ακίνητα και θέλει να κερδίζει από αυτά. Και δεν είναι μόνο μετανάστες αυτοί που καταλαμβάνουν κτίρια. Εκατοντάδες καταλήψεις έχουν γίνει τις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Κι όπου κι αν έγιναν, ήρθαν σε κόντρα με ένα άλλο δικαίωμα, ακρογωνιαίο λίθο του καπιταλισμού: Το δικαίωμα στην

ιδιοκτησία. Η κρίση όμως έχει πολλά ποδάρια. Κι αφήνει συνεχώς κτίρια άδεια και ανεκμετάλλευτα. Κι αυτό, το να μένει δηλαδή κάτι στον καπιταλισμό ανεκμετάλλευτο είναι ακόμα πιο καταθλιπτικό για τους ιδιοκτήτες του.

Για να μην αφήσουμε κάτι απ' έξω, δεν πρέπει να ξεχνάμε και μια άλλη πλευρά ενός κατειλημένου χώρου. Εκτός από το να στεγάζει άτομα, σε πολλές περιπτώσεις στεγάζει και εγχειρήματα που καλύπτουν άλλες εξίσου βασικές ανάγκες. Βιβλιοθήκες, συναυλιακούς χώρους, εργαστήρια εκμάθησης μουσικής, χορού, ξένων γλωσσών, στούντιο, θεατρικές ομάδες, καφέ και πολλά άλλα για να μοιραστούμε τις σκέψεις μας και τις ιδέες μας μακριά από τη βιομηχανία του εμπορίου και της life style κατανάλωσης. Έρχεται λοιπόν να καλύψει την ανάγκη μας να κοινωνικοποιηθούμε, να συζητάμε, να διαβάζουμε, να δημιουργούμε. Τώρα πια περισσότερο από ποτέ.

Σε μια εποχή που όλο και περισσότερο μας υποτιμούν σαν εργάτες υποτιμώντας την εργασία μας και την νοημοσύνη μας πρέπει να βρούμε και να δημιουργήσουμε τρόπους και χώρους που θα μας βγάλουν από την μιζέρια που μας σπρώχνουν.

όλα τα αφεντικά μικρά και μεγάλα
ΕΠΩΦΕΛΟΥΝΤΑΙ από το τσάκισμα των μισθών!

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

στη ΓΣΕΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΤΑΣΗ

Τα εργατικά συμφέροντα πρώτα!

Σάββατο 9/3
12.00 π.μ.

Πνευματικό
Κέντρο
Δ. Αθηνών
(Σόλωνος)

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

στη ΓΣΕΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΤΑΣΗ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Σάββατο 9/3
12.00 π.μ.

Πνευματικό
Κέντρο
Δ. Αθηνών
(Σόλωνος)

30/900

Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ
πρέπει να καλύπτει

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

της καθημερινής

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ
της καθημερινής

Από τις
καρτολίνες που
μπήκαν σε διάφορους
δρόμους της Αθήνας από τη
συνέλευση του πλάνου 30/900 για
την προπαγάνδηση της διαδήλωσης
στη Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε για την υπεράσπι-
ση του βασικού μισθού που
έγινε στις 9/3/2013.

